

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: VASILE TODI

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

Preoții și politica

Preotul e călăuzitorul duhovnicesc al omenirii creștine, dar este interesat de problemele întregii omeniri, prin urmare este angajat în toate problemele omenești, și cu atât mai mult în cele de orientare a lumii. Deci dacă politica înseamnă orientare, preotul se ocupă de politică. Având în vedere nedesăvârșirea condiției umane, în care formele sunt în continuă schimbare, preoții nu guvernează, ci veghează guvernările. Dar a lăsa lumea să fie guvernată la întâmplare, înseamnă a-și pierde misiunea lui clericală. Clerului îi revine greaua misiune de a forma spiritualitatea pe fundalul căreia să se desfășoare istoria.

Valeriu GAFENCU

De ce urâm.... poezii?

Se vorbește cu dreptate despre criza literaturii contemporane, a poeziei în special. Să urcăm de la efect spre cauze și să vedem ce se mai publică pe hârtia atotrădătoare.

Doi autori - Ana Singureanu, N. St. Merișanu - sunt prezentați astfel pe coperta volumului lor „Emoții risipite”, apărut la Editura Amurg Sentimental în 2009: „...poezia acestor minunați poeți, contemporani de-ai noștri, răspândește un aer de bunătate și înțelepciune, de prețuire și respect întru ființa pământului străbun, a patriei în care cei doi trăiesc”. În interior citim: „Republica mea, România, / floarea măiastră-ntre florile lumii, / cântecul meu

ție ți-1 închin” (A.S.) sau „Am lăsat calul alb/să pască floarea albastră/culcat, lângă izvorul din drum, / mi-am pus între buze/o fruză (sic!)” (N.S.). Apoi: „Am luat cu mine/un spic/din Bărăganul galben de grâu/încins cu brăul Dunării mele/și un strop din marea albastră/cu tot soarele ei...” plus „...sunt o floare pentru tine/PATRIA MEA” (A.S.) etc.

Cineva care s-ar pricepe la poezie, dar nu la poeți, ar conchide că este vorba de doi imbecili sau, în cel mai bun caz, de doi nebuni lăsați în libertate. Cu totul fals! Autorii sunt în fapt niște oameni cumsecade, perfect raționali și izbutiți în profesiile lor, inteli-

VORBE MEMORABILE

Vă întreb pe cei ce mă ciliți: „Ne-om mai face bine noi, românii, vreodată?”
Și, dacă ne-om face bine, ne vom simți în continuare tot rău?

Fănuș NEAGU

genți când se exprimă normal, și nu „poetic”, plini de bunătate și cu virtuți deasupra multora, în plus iubindu-și țara. Ei nu sunt defel cretini, cretină este numai concepția lor despre poezie. Ei trăiesc, din punct de vedere literar, într-o realitate paralelă, asemeni unor triburi izolate în junglă.

Un primitiv care viețuiește azi la nivelul epocii de piatră, adus într-un oraș, ar observa cu uimire că oamenii vorbesc singuri, și-

(continuare în pag. 2)

Horia GÂRBEA

Poezi ai tuturor vremurilor

Te măriți, și știu, vei naște prunci,
Veți avea cămin și alte cele
Dar așa frumoasă ca atunci
Când erai stăpâna vieții mele
Nu vei fi tu niciodată
Niciodată.

Anii vor veni mereu șiraguri
Ca soldații la cazan flămânzi
Din viața ta de miez și faguri
N-o să aibă Moartea nici de prânz
Poate doar o simplă, tristă, cină
Tristă cină.

Nu mă vei uita

Mihai BENIUC

Ce bătrână, palidă și goală
Vei rămâne peste trei decenii
Sângele tău, astăzi în răscoală
Va fi rece, rece. Doar vedenii
Despre tot ce-a fost vei mai avea
Mai avea.

Că strigoii vor veni la tine
Din iubirea noastră ne-ntâmpată
Gândurile, visele haine.
Nu mă vei uita tu niciodată
Sufletul cu altul ți-i zadarnic
Darnic.

“ODIHNIND” ÎN BIBLIOTECĂ

29 de ani s-au împlinit luna trecută – 21.10.1980 – de la moartea fondatorului presei moderne românești: Pamflet Șeicaru. Puțini își mai aduc aminte de părintele „Curentului”, al cărui prim număr a apărut în chiar ziua nașterii lui Eminescu – 15.01.1928. Mulți își amintesc însă de felul aparte în care și-a întreținut imaginea rechinului de presă prin celebra formulă „șantajul și etajul”, dar puțini își aduc aminte de faptele nobile ale acestui tip gangsteresc, care și-a început activitatea jurnalistică cu „Hiena” la Cernăuți. Păcat; Pamfil Șeicaru este ctitorul mănăstirii Sf. Ana din Orșova, tot el, a ridicat Monumentul de la Măreșești comandat lui Oscar Han și cel care s-a îngrijit, ulterior, prin cheltuiala sa, ca militarii români

Gustave Corbet, „Atelierul”, 1885, Muzeul Orsay (detaliu)

căzuți în Franța să aibă un cimitir demn de sacrificiul lor, la Val du Roy.

Concluzie târzie: Nu vă îndemnați copii să fie antisemiți, ajutații să devină semiți.”

Angoasat de nebuni politici, de traseiste parlamentare, de preoți arghirofili și de străini pedofili; îmi pregătesc din amintire o rețetă, o rețetă a înțelepciunii „semnată” de nimfa Siduri pentru Ghilgameș: „Tu Ghilgameș, satură-ți pântecele! Fii vesel ziua și noaptea! Fă o sărbătoare din fiecare zi; cântă și joacă ziua și noaptea...”

(continuare în pag. 2)

Vasile TODI

ANUL XV
NR. 11 (189)

NEOIEMBRIE
BRUMAR

Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAGAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2009

IA GUVERNUL – NU' I GUVERNUL'

De ce la votul de cenzură dat Guvernului Boc, de către noua opoziție majoritară în Parlament, acest Guvern redus la jumătate după „plecarea” PSD-ului de la Putere nu mai are credibilitate și are puteri limitate de administrare temporară a treburilor curente ale statului.

Noua opoziție crezându-se cu „sacii în căruță”, l-a propus ca Prim-ministru pe Primarul Sibiului, om care și-a dovedit competența managerială și administrativă.

Cu toate acestea, președintele țării a propus ca Prim-ministru pe Croitoru – un funcționar BNR – modest, care se chinuie să-și strângă în jur personalități credibile, pierzându-se timp prețios, atât pentru Guvern (ce nu poate governa), dar mai ales pentru țară, ce se sufocă sub mii de probleme insurmontabile, începând cu tranșele de împrumut FMI, cât și cu măsurile anticriză atât de necesare și atât de întârziate, mai ales din cauza perioadei pre-electorale.

Timpul va trece, până după “prezidențiale” și problemele se vor agrava – investitorii stau în expectativă, tranșele de împrumut se amână, mișcările sociale se intensifică, criza se adâncește și toate acestea pentru o nenorocită de funcție de Președinte.

Dar candidaților nu le pasă de țară și de popor, pot să crape, numai ei să se aleagă!

Ajută-ne, Doamne, să trecem și peste asta!

Dr. ec. Ștefan TARJOC

ACTUALITATEA clasicii

Bande de minori

Se înmulțesc bandele de minori.

Poliția arestează, săptămînal aproape, în diferite colțuri ale țării, adolescenți care s-au dat tîlhăriei. Bandele de minori sînt caracteristice prin violența și ingeniozitatea cu care operează.

Literatura criminalistică și filmul polițist dau — dacă putem spune astfel — roade. Înclinările dinăuntrul fiecăruia, nebănuite măcar, ies la iveală și împing spre faptă.

E poate de vină școala, în forma de azi. Sint, poate, de vină părinții, care, prinși în vârtejul vieții moderne cu multă agitație și puțină bucurie, nu mai au răgazul să îngrijească de creșterea odraslelor lor.

În tot cazul, problema educației tineretului e o chestiune care ar trebui să preocupe, în cea mai largă măsură, forurile conducătoare.

Tinerii bezmetici și neîntregi de azi vor fi mîine cetățenii pe care se va rezema statul acesta. A nu lua în seamă tineretul, înseamnă a gîtui viitorul. De ce stăruie la noi această greșală?

Privind societatea românească din clipa de față, ai impresia că fiecare și-a luat ca principiu conducător celebrul: „După mine potopul”. N-ar fi vorba de nici un efort. I-am povățui pe cei în puterea căroră stă tîmăduirea răului să se uite către răsărit.

Efortul Rusiei e îndreptat, întreg, asupra tineretului. Nu avem organizații sportive care să ne crească, sănătoși și zvelți, copiii. Nu avem școli care să le dea suflet și avînt și îndemn spre bine. Nu avem teatre și cinematografe pentru copii.

Se înmulțesc bandele de minori care făptuiesc spargerii, tîl-harii, omoruri chiar. Poliția dibuie aceste bande și le încarcerează.

Problema pregătirii tineretului rămîne mereu deschisă...

(12 ianuarie 1935)

Zaharia STANCU

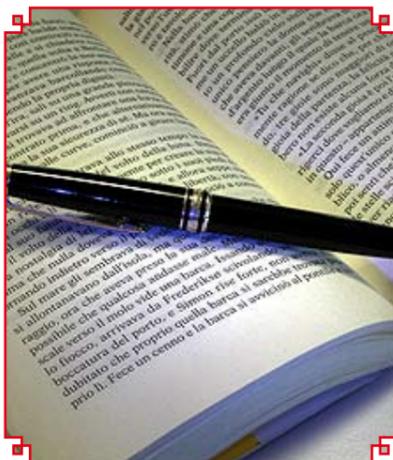
DE CE URÂM... POEȚII?

(urmare din pag. 1)

nând la ureche un obiect dreptunghiular. Ar crede că e o formă de șamanism prin care inșii discută eu zeii lor. Ar lua un obiect similar - de exemplu o telecomandă, un aprinzător de aragaz etc. și ar porni un monolog cu el lîngă ureche. Chiar dacă reacțiile celorlalți sînt adverse, poeții noștri nu-și dau seama că e ceva în neregulă: „Mă întorc mereu în mine/și cînt pe drumul drept.//Din jur îmi strigă lumea/și-mi spune că-s dement”. Mai ales că se găsește careva să-i și încurajeze.

Autorii noștri, e vădit, nu citesc poezie contemporană, cărți de critică, reviste literare sau, dacă le văd, le consideră altceva, precum sălbaticii telefonul. Ei aduc lumea la nivelul înțelegerii lor. Asta numai în poezie sau în ceea ce cred ei că e poezia! În rest sînt normali și adaptați. Am pierdut atîta vreme cu acești bieți oameni (e tragic faptul că ei nu au acces real la literatură) pentru că ei reprezintă o categorie destul de largă pe care o întîlnim mereu în jurul nostru: persoane de standard mediu care, pe un singur segment al existenței lor, sînt la nivelul unor copii oligofreni. Problema reală e cu cine îi publică și îi laudă.

Un cititor grăbit și neinițiat care ia în mîna zece volume de poezie originale apărute la noi în anul de grație 2009 are ocazia de a găsi nouă cărți aproximativ la nivelul descris mai sus și, numai dacă are noroc, una care să conțină lirică „adevărată”. Nedrept, dar perfect logic într-o lume presată de timp, va arunca desigur toate cărțile, va jura că nu mai citește poezie și va urî poeții.

“ODIHNIND” ÎN BIBLIOTECĂ

(urmare din pag. 1)

☞ Maria Preda despre tatăl său: „A fost un geniu!” Merită să trăiești, tată fiind, atunci când fiul tău spune despre tine astfel. Și asta, pentru că „nimic n-ar fi fost viața mea dacă el n-ar fi fost așa cum a fost”.

☞ Pe cine au împușcat... CIA a urmărit atent evoluția lui Nicolae Ceaușescu. Un raport secret al acestei instituții, datat mai 1973, scrie negru pe alb: „Sub Ceaușescu România a atins una dintre cele mai mari rate de creșteri economice din lume. Produsul Intern Brut a crescut la o rată anuală medie de nouă procente din 1970”. Quat erat domenstrandum.

☞ Ceea ce pare a fi un demon, ceea ce poartă numele de demon, ceea ce e recunoscut ca fiind un demon, există într-o ființă omenească și dispore odată cu ea.

☞ Scriitorul este singura ființă de pe pămînt aflată într-un hat cu Dumnezeu. De ce? Pentru că numai el, scriitorul, poate ajuta un grăunte de nisip să redevină piatră.

Scriam recent într-una din revistele Trustului de Presă "Magazin", că în fiecare zi, noi oamenii, suntem siliți - desigur de alții, la tristeți cotidiene, care, din păcate, ne fac să uităm că pe lume mai există anotimpuri. Că un apus poate fi - și de multe ori chiar este - mai frumos decât un răsărit, ori că o față se mai poate cuceri și cu... inima. Adică cu poezie. Este exact ceea ce dorim să vă reamintim cu această pagină a revistei.

Vasile TODI

MĂCIUCHIȚA

Un om scund și vînjos, cu capul mare,
Fusese împuternicit de Comitetul pro-
vizoriu

Să lichideze cîinii. „De
ce?” întreba cite un om.

„Fără nici un de ce”, răs-
punea.

Se credea că ei ar fi o piedică în

ridicarea

Satului la nivelul orașului Craiova,
Și că unii mai și turbează.

Dealtfel împuternicitul — îl chema Goage al lui Spartu

Nu mai explica la nimeni de ce le

Intră în curte și se pune cu parul pe căine.

Dacă erau legați, venea și-i omora în lanț.

După aia, lumea le-a dat drumul, să-ncerce să se apere

De nebun, să fugă, să se ascundă.

Azor al nostru presimțise evenimentele și o ștersese

De-acasă,

Cam cu vreo lună înainte.

Aveam o turturică într-o colivie în prispă,

El nu știu cum a desfăcut colivia și-a mîncat

Turturica.

Nicolae, cînd l-a văzut plin de pene : „Aoleu, zice,

Ce făcuși ! Să vezi ce-ți arăt eu ție !”

Și cîinele de frică, ori de

Rușine, a fugit din curte și-a dispărut.

Nu l-am mai văzut niciodată.

Multe zile l-am așteptat, mai ales seara după ce

Ne ridicam de la masă, ieșeam cu mămăliga-n curte

Și-l strigam, gîndindu-ne că trebuie să apară de

Undeva. N-a mai venit.

(După o vreme l-au găsit mort în cimitir
Se tîrîse pînă la mormintele alor noștri).

Acum începuse campania asta contra bietelor
Făpturi ale lui Dumnezeu.

Nea Miai, cum era el bătrîn și neputincios,

Avea un cîine tot ca el, abia se tîra.

Îl chema Scandal.

M-am nimerit acasă cînd i-a venit rîndul.

Goage a venit de la deal, c-o măciucă în mînă și o
Bîta la subsuoară.

Își lungea gîtul prin curți, să vadă mai bine,

Ori dădea cu bolovani în poartă, în uluci, să sară

Cîinii.

Al lui Nea Miai tocmai ieșise și stătea la umbra

Dudului lui Nină. Ieșise pe uliță și ședea și el

La umbră.

Ăsta a trecut la vale, l-a văzut. La urmă s-a întors

Și-a dat de-a azvîrlita cu ghioaga.

Avea putere mare, cîinele n-a mai putut să se mai ridice,

A început să schelălăie.

Atunci Goage l-a ajuns și s-a pus cu bîta pe el.

Cîinii mor foarte greu.

Chiar cînd crezi că li s-a

Scurs viața,

Numai ce-i vezi că se ridică și-ncep să-și lingă

Rănille.

Cînd omul se oprea, să se mai odihnească,

Dulăul cu capul spart și plin de sînge

Roșu, exact ca de om, încerca să se doftoriceas-

că

Singur. Își băga laba-n gură, scheuna, gema,

Numai că nu plîngea.

Am început să chirăim noi copiii — vreo trei-pa-

tru

Am strigat după ajutor — oamenii toți erau pe

cîmp

La muncă. „Dăm din coate pentru cote”, se căina,

glumind,

Al lui Chirimențu. Cotele erau foarte mari,

Nu producea pămîntul nostru atîtea bucate cite

Trebuia să dea fiecare. Dar ei tot mai sperau

În vreo minune, c-o veni altă lege...

Cum să-și dea ei ultima bucată de la gură și

Să mai rămînă și datori, după ce s-au

Spetit muncind?

Și datori la cine ? La Dobre, la Tudorani, la

Cercelaru, care nu le-au dat nimic, și nici nu se

Știa bine ce dracu i-a apucat de-au devenit așa de

Lacomii. „Ăștia trebuie să fie vînduți nemților !

„Goage, du-te-n prispă pe mătură ! a strigat Pițigoi,

Pitit după o ulucă. Ce-ai, bă, cu el, bă turbatul ?”

„Mai omoară și pe prica mă-tii, fir-al dracu de

Bolboiat!”

Am început toți să-l ocărîm și să dăm cu bulgări

El începuse o altă rafală de lovituri. L-a

Atins un bolovan, s-a întors și cînd a rînjit la noi

Și ne-a arătat ciomagul înroșit, am fugit de ne

Sfîriiau călcîiele...

După ce-a considerat misiunea îndeplinită,

A plecat, fluierînd, pe drum la vale,

Convins că satul se va îmbogăți prin acțiunea lui

De stîrpire a dăunătorilor.

Scandal s-a mai canonit pînă la chindie.

Veneau oameni de la muncă, se duceau, se uitau

La el și comentau. Unii ziceau c-ar fi cazul să-l

Dea în judecată pe bătaș. Dar unde ? dacă el

Pretinde că e trimis de Comitetul provizoriu ?

Și chiar venise într-o zi cu unul de la primărie,

Cu Cercelaru, care spusese că Goage e „împuterni-

cit”.

„Da, ăsta e împutezicit să ne omoare cîinii, ălălalt

Împutezicit să ne ia grîul de la arie, ălălalt

Să ne măsoare prin curte — de unde,

Păcatele mele,

Atîția ? Cînd răsăriră toți pe spinarea

Noastră ?” a zis nu știu cine.

„Bă, ăsta e semn rău !” intră în vorbă Bag-Samă, om har-

nic

Năstrăpaș, iubea animalele.

„Se scufundă pămîntul — adaugă țata Măria. Ori se

Scufundă, ori ni-l ia. „Cine să țî-l ia ?” „Uite

De-ai ca ăsta.

Goage trecea fluierînd. Mai omorîse

Vreo doi în Nătărăi la vale.

„Îl mîncași fript, nene !” zice Cazaca, arătîndu-i hoitul

„Taci din gură, țato ! Că dumneata nu știi încotro

Se-ndreaptă lumea, răspunde el cu arțag. Dumneata n-ai

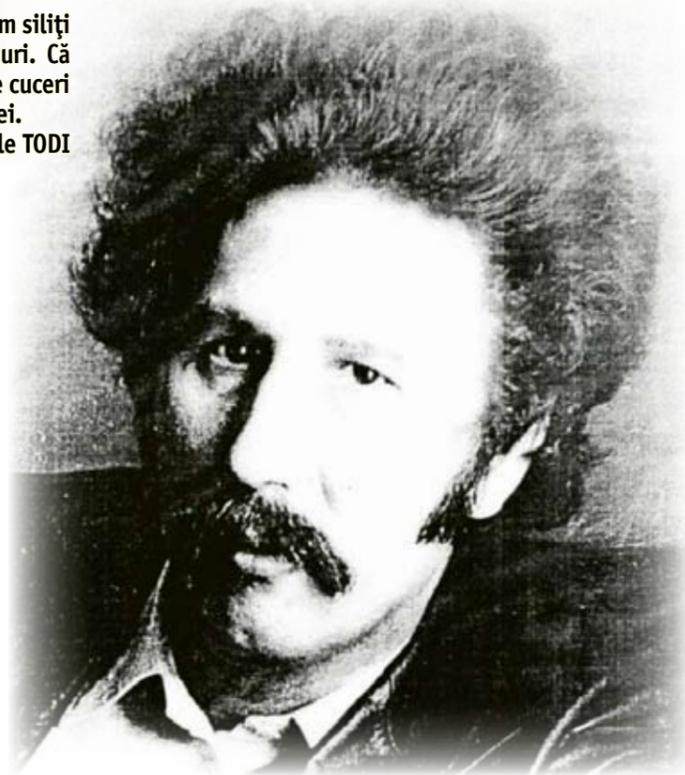
Făcut o școală de trei luni, ca mine, să înțelegi ce

E aia luptă de clasă,

Și că numai stîrpirînd răul din rădăcină putem progresa.”

„Ce spui tu, Franț ? sare mama indignată. Bă, tu ai

Făcut o școală de trei luni și-ai învățat să omori cîinii,

Eu am făcut școala toată de cinci ani,

Că atît se făcea pe vremea mea

Și știu că nu vă dă nimeni dreptul să intrați în băutura

Omului, să tăbăriți pe ce găsiți în curte.”

„E, aia e școală veche, nu se mai nimerește cu

Vremurile de azi.

Începem transformarea revoluționară a agriculturii,

În pofida chiaburimii !”

— Ptiu ! Uci-gă-te crucea ! Hai, mă, acasă. Mama m-a

luat de mână.

Oameni buni, dacă n-o să-nfunde ăsta pușcăria,

Să nu-mi mai ziceți mie pe nume. Și către al lui Spartu :

Du-te și pune și tu mîna pe sapă, golane, și la urmă

Să-i faci pe-ai de sint harnici chiaburi, și să vorbești

De agricultură, tu care nu știi cum se-ngroapă cuibul.

Om mai trăi și-om mai vedea. Hai, mă, acasă, ce tremuri așa ?

Ei, ce e ? un cîine bătrîn. Tot trebuia să moară,

Și-și făcu unul de lucru cu el. Tu ce căutași, să te uiți ?

Ce te-ncontrezi cu nebunii ? O să mai auzi tu de ăsta,

Dacă nu l-or ajunge blestemele lumii...

— Dac-o să mai auziți voi lătrat prin sat... se lăuda al lui

Spartu... Și-a plecat la primărie, să spună cîți

A stîrpit și cum a spart norma.

Cine ne garantează nouă că după ce termină cîinii,

N-o să ne dea nouă-n cap ? zicea Mitran.

Intră în curte și ne ia tot, filozofa

în urma lui Bag-Samă (Nae Seder)..

„Ba tocmai de-aia-i omoară, ca să poată cotrobăi în voie,

Să-ți ia vite, car, plug... Ce, crezi c-o fac așa fără plan ?”

„Ei, chiar așa ?”

Toți aveau dreptate, fiecare în felul lui. Toate

S-au împlinit.

Și ce-a zis mama și ceilalți și ce-a preconizat

Goage al lui Spartu, care făcuse o școală de trei luni la

Șimnicul-de-Sus.

El s-a certat cu cumnată-sa, cînd treceau printr-o

pădure,

A scos cuțitul de la carîmbul cizmei și i-a tăiat gîtul.

A intrat la pușcărie.

...Vai de capul lui !

I se dedase mîna pe crime... Cînd a isprăvit cîinii,

Ar fi tot omorît...

Iar satul a intrat într-o liniște mormîntală.

Toate cite s-au făcut mai apoi — și bătaia celor cu

Pămînt mai mult, a mijlocașilor care șovăiau, îi băteau

Să nu mai șovăie așa, ce dracu !

Și ridicarea unora, noaptea, cu mașina neagră,

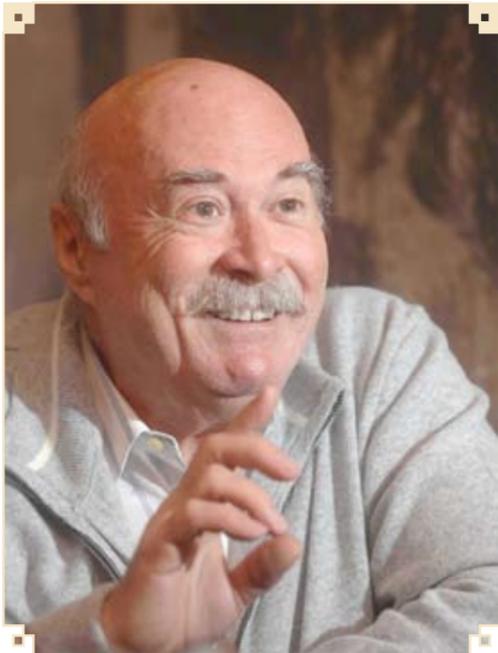
Toate acestea, pe care le-am

Prins la ieșirea din copilărie, au fost asociate în mintea

Mea cu măciuca, bîta lui Goage.

A doua zi, nea Miai s-a rugat de nepotu-su Ilie să-i tîrască

Al cîine la baltă în vale și să-l îngroape.

...CU TUDOR GHEORGHE

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”
Constantin NOICA

Rareori se întâmplă să poți vedea în ochii unui om, conturul țării sale. Priviți-l în ochi pe Tudor Gheorghe și veți vedea România între hotarele ei firești. România dodoloață! Sau măcar ascultați-l. Ascultați-l pe acest menestrel de la care mai tinerii ori mai vârstnicii săi colegi, pot învăța că artistul poate trăi și ca un gospodar. Ascultați-l cântând și veți înțelege de ce personajul lui Soljenitîn din “O zi din viața lui Ivan Denisovici” devine fericit când vede o femeie la 100 de metri de gardul lagărului.

Tudor

Cu ani în urmă, de pe scena Teatrului Național din Timișoara, ați deplâns starea sufletească a cântecului popular bănățean.

Au trecut anii, s-a schimbat ceva?

Nu! Din păcate, nu numai că nu s-a schimbat, dar și ce a fost bun s-a alterat. Apariția unor posturi de televiziune – cu profil – și mă refer aici la Favorit ori Etno, a înmulțit prin lipsa unor redactori de specialitate – contrafacerea. Eu nu sunt un critic absurd care să insiste pe ideea că trebuie să cântăm ca în perioada dintre războaie – nu, doamne ferește – dar pe o selecția asupra versurilor care se cântă și asupra acurateții temelor muzicale, ar trebui insistat. Eu am mai spus și repet, că cel mai frumos cântec al românului este doina și cea mai frumoasă doină, este doina Banatului. E trist ce vă spun acum, dar eu când vreau să ascult muzică populară din Banat, mă duc în Voivodina.

Melosul rezistenței!

Exact. Melosul lor a fost unul de rezistență, și ei au rămas pe motivele adevărate. Ori aici, peste cântecul adevărat au fost așezate contrafacerea iugoslave. Și în acest caz, s-a îndulcit doina, cu armonii cu ... sună frumos dar ...

... Dar numai este adevărat.

Așa.

Ați fost și sunteți prin atitudine civică, un om al cetății. Un bun român. Recent, o gazetă străină – bulgărească, se întreba ofensator desigur: „Dumnezeule, când ai adunat păcătoșii și penibili, de ce i-ai lăsat pe români pe pământ?” Nu vă poftesc să cântăriți insulta, vă rog, doar, să-mi spuneți ca un credincios aflat mereu lângă icoana sufletului românesc, ce ne lipsește nouă, românilor, pentru a ne putem uita fără să roșim, în ochii Maicii României?

Eu am crezut totdeauna, că pot să fiu mândru că sunt român raportându-mă la două perioade istorice care mă fac să cred că putem să redevenim ce-am fost.

Nu vă cer rețeta, dar măcar numiți perioadele pentru a putea decupa cunoașterea.

Prima perioadă este cea prepașoptistă când tinerii s-au întors din străinătăți unde și-au făcut studiile pe banii lor, și au făcut o țară. Și a doua perioadă este cea interbelică, când a existat un suflu spiritual și nu numai peste România, care suflu – din păcate – nu-l mai cred posibil a doua oară.

De ce?

Nu știu de ce!

Numai e Nae Ionescu!

Și nici cei din jurul lui: Țuțea, Cioran, Eliade.

Vulcănescu, Comarnescu ...

Dom'le, îți dai seama? Și ăștia numai în filozofie. Gândește-te ce s-a întâmplat în proza literară când și-au găsit loc și prieteni la București, Ionel Teodoreanu, Rebreanu, Camil Petrescu, Cezar Petrescu, Zaharia Stancu, aflat la începuturile lui, de poezie numai vorbesc, gândește-te numai la Argezi și Barbu, Vineanu, Blaga ...

Beniuc.

Beniuc, dar, câți erau, ce perioadă a fost ...

O perioadă în care grăuntele de nisip, redevenea stâncă.

Da, și dacă nu ar fi fost acei 50 de ani de agresiune rusă – ca să spun așa, că n-a fost comunism.

Nu?

Nu, a fost cu totul altceva, a fost un barbarism social. Ei, fără anii aceia, noi am fi avut un alt drum. Perioada aceia, ne-a dat înapoi enorm. Și de revenit ne revenim foarte greu.

Multe divorțuri în lumea artiștilor maestre! O fi căsătoria războiul în care dormi în pat cu dușmanul?

Divorțurile, cele de azi țin de lumea manelelor. Cu fotoreporteri la tribunal ș.a.m.d. ăștia nu sunt artiști. Artiștii adevărați, au o viață adevărată. Adevărată și discretă! Ai auzit vreodată de problemele lui Ștefan Iordache, ori ale lui Beligan pentru mine, căsătoria a fost și este un sprijin extraordinar; pentru că eu am avut norocul să am o soție care a înțeles „nebunia” artistului și care mi-a fost și cenzor adevărat, mi-a fost și sprijin când am fost debusolat, m-a și încurajat, m-a și certat și cred că e nevoie în viața artistului de un sprijin pe care căsătoria și-l poate da.

Sabin Bălașa, primea pe un „portret” 120.000 lei, și asta nu pentru că ar fi reușită să o conștientizeze pe Elena Ceaușescu că „artele e scumpe tovarășă” ci pentru că așa se plătea atunci. Cum sunt „artele” astăzi, maestre Tudor Gheorghe?

Nu mai sunt. De o lungă vreme, sunt în vegetare. Locul artei a fost luat de interese strict materiale. Lumea nu mai are vreme să aștepte să vadă valoarea. În planul muzicii unde mă pricep – cât de cât – sunt întrebat dacă las după mine urmași.

Între prieteni, la o masă, avându-l în frunte pe parohul Bisericii Exilului Românesc din Paris, Prea Onoratul Părinte Constantin Târziu

Eu aș lăsa cu mare drag, dar toți vor repede, ori eu le tot spun că 40 de ani am tot așteptat ca să vin în Timișoara și sala „Capitol” să fie plină de fiecare dată. Asta nu se face într-un an, doi. Arta se face în timp, tocmai pentru că ea nu se poate degrada în timp. Arta rămâne.

Ca o perenă liniște cognitivă.

Exact.

Umblați mult prin lume, vocația tolănirii, a revărsării odihnitoare în scaun, ca la noi, la români, ați mai întâlnit-o undeva?

Da.

Da?

Da. Dute în Antalia și vezi că „voluptatea tolănirii” nu e a noastră, ea ne-a fost adusă.

E bizantină.

Sigur că da. Țăranul român nu se tolănea. Nu avea timp. El se întindea pe o rogojină, pe „tare” și stătea foarte puțin. Ei, nouă ne-a venit ...

Domnule Tudor Gheorghe, iconarii ruși privesc realitatea cu ochii deschiși. Poate și din acest motiv icoanele lor sunt atât de dramatice. Artistul Tudor Gheorghe, cum privește lumea?

Asemeni iconarilor pe care i-ai amintit. Cu ochii deschiși. Din acest motiv spectacolele mele ...

Au o undă de tragism.

- Da, și asta indiferent de ce temă abordez. lucrez acum la un spectacol care va fi – va fi un spectacol destul de interesant cred eu, și care se cheamă „Degeaba”.

Degeaba?

- Da, va fi o radiografie a societății române din ultimii 20 de ani.

Un spectacol rechizitoriu?

Nu, nu e un spectacol rechizitoriu, nu învinuiesc pe nimeni pentru ce s-a întâmplat. Pe noi toți!

Dar ce s-a întâmplat?

Tocmai, nu s-a întâmplat nimic!

Așa este maestre, din păcate, în acești ani nu ne-am putut bucura nici măcar de adierea lenii.

Suntem agitați.

Trăim cu viața pe muchie de cuțit.

Și n-am făcut nimic. Știi cum am fost noi înăștia 20 de ani?

Cum?

Sunt doi cai la o căruță și bat pasul pe loc, sunt furioși, nădușesc și duc căruța doi pași.

Dar se agită ca și cum ar trage propria istorie.

Exact și în acest timp, ei sunt depășiți de un catâr care trece pe alături încet și sigur.

Dar vizitiu avem?!

Din păcate, nu prea avem. Nu avem vizitiu. Am întrebat odată un țăran deștept, transilvan, ce părere are de clasa politică din România, și el mi-a răspuns sec și dumnezeiește: „Laptele bun face smântână grasă”.

Mi-ar plăcea maestre să-mi vorbiți puțin despre „ai dumneavoastră” – de ieri – ca și despre cei care vă stau alături azi.

Ai mei „de ieri” ca să spun așa, nu mai e decât tata, care e un om absolut extraordinar, un om care a suferit, un om care a fost condamnat 22 de ani politic, dar care și-a păstrat o anume frumusețe interioară și o vigoare ce m-a făcut să spun la un moment dat, că toți cei care au supraviețuit temnițelor comuniste și au ieșit întregi la minte și la trup, trăiesc mult.

Iar unii netrebni de azi, cocoțați pe umerii țării, au reușit să lase în oarecare ambiguitate măreția sacrificiului lor.

Da.

Pentru mai tineri noștri cititori, țin să cred, că dintre cei care v-au trimis părintele la închisoare s-ar fi aflat unii și în delegația celebră prin ridicolul constatări, care, la ieșirea din avionul aterizat la Moscova, s-au trezit exclamând în ninsoarea Rusiei: „Băi, fraților, ia uitați-vă! Zăpadă sovietică !

(Râde).

Mama, maestre?

O femeie extraordinară. Harul de actor, harul histrionic ca și acela de povestitor îl am de la mama. Tenacitatea, puterea de muncă le am tot de la mama. Harul poetic și

muzical le am însă de la tata. Tata la rândul lui fiind un poet publicat. Mama s-a prăpădit la 70 de ani iar tata are acum 87 de ani și se ține. Iar soția – după cum spuneam că am lângă mine un sprijin permanent...

Olteancă?

E o combinație ciudată; mama ei este născută la Corabia, tatăl neamț, ea crescută în București și de o viață actriță a Teatrului Național din Craiova.

Băiatul?

Băiatul nu are capacitatea de a reproduce muzical frumusețea versului.

Ceea ce tatăl său face.

Da, în schimb i-a dat bunul Dumnezeu, capacitatea de a vedea ce cântă tatăl său.

Frumos ați spus. El vede ce cântă un om!

Da, și de acolo el se exprimă prin grafica pe care o face afișelor mele, discurilor mele ș.a.m.d. Încolo, familia mea a mai fost și aceea a colegilor din teatru la care am ținut și în mijlocul căreia m-am simțit foarte bine, prietenii mei din lumea literară. Eu am avut onoarea, bucuria, șansa, să fiu contemporan cu o pleiadă de mari poeți. Am fost prieten cu Nichita Stănescu, am fost prieten cu Mari n Sorrescu, am fost cu Ioan Alexandru prieten, cu Grigore Vieru prieten, sunt prieten cu Romulus Vulpescu, cu Adrian Păunescu, cu Ana Blandiana, adică eu am avut șansa ...

Să fiți prieten cum spunea Walery, cu poeți care fac versuri pentru că sunt poeți și nu cu poeți care sunt poeți pentru că fac versuri.

Exact. Altminteri, eu am fost întrebat de ce nu cânt poezia de azi care se scrie.

Care poezie?

Asta întreb și eu.

Și ce le-ați răspuns?

Le-am spus că pentru mine, poezia română se încheie la Adrian Păunescu. Și asta, pentru că din toți cei de azi, el este singurul viu. Eu am simțit ritmul interior al poeziei lor. Eu am fost contemporan cu frământările lor, cu petrecerile lor. Acum avem nevoie ca un tânăr menestrel, să reprezinte ritmul interior al poeziei care se scrie astăzi. Și să fie sănătos!

Menestrel?

Da, pentru că nimeni nu a știut ce muzică fac mi s-a spus menestrel. Asta după primul spectacol care se chema „Menestrel la curțile dorului”. Și am rămas „menestrel”. Un menestrel bătrân.

„Vine o vârstă, vine o veste, vine o vreme, vine o vamă”. Vă temeți de vârstă, de veștile ei, ori de vama sa?

Nu, nu mă tem deloc. Am mers pe un drum firesc. Mai mult decât atât, dacă acum mor, nu regret nimic, pentru că tot ce am făcut, am făcut cu bucuria și cu credința că trebuie făcut bine și frumos. Am trăit viața la cele mai înalte cote, m-am distrat când a fost cazul, am meditat când am putut, am văzut toată lumea și mai am proiecte de împlinit. Am un spectacol despre care cred că e necesar să-l fac acuma. Un spectacol de cântece naționale.

Ați cântat singur, ați cântat cu copiii, ați cântat cu tarafuri, ați cântat cu orchestre simfonice, ați cântat cu popi, cu cine nu ați cântat?

Cu Fanfara reprezentativă a Armatei! Ori în spectacolul pe care l-am amintit voi cânta și cu fanfara. E nevoie, mai ales acum când ni se spune din partea Uniunii Europene că trebuie ... Nu! Uniunea Europeană, trebuie construită prin redeşptarea sentimentului național, pe care mulți ni l-au făcut zob!

Unitate în diversitate!

- Categorie.

Sârbii ne pot fi model în acest sens?

- Absolut. Mie îmi place să cred că am ceva sânge sârbesc în mine.

Aromân nu?

- Nu, dar de sârb am!

Vasile TODI

(continuare în numărul viitor)

Fotografiile din paginile 4 și 5 aparțin maestrului fotograf Constantin Duma

FOTBALUL ÎN ROMÂNIA ÎNCEPUTURILE

Între cele dintii manifestări sportive, atestate încă din anul 1870 în orașul Sulina — în acea vreme „porto franco” —, Dimitrie Callimachi semnaleză „demonstrații și meciuri de fotbal și rugby, box și lupte, efectuate de marinarii veniți de peste mări și țări”.

În „Istoria sportului românesc în date”, Nicolae Postolache menționează că în anul 1884 este amenajat primul teren de fotbal din Arad unde, din inițiativa doctorului Emil Bădescu, s-a desfășurat unul dintre primele meciuri oficiale, după reguli aproximativ identice cu cele de azi.

Gheorghe Nicolăiță și Iosif Sirbuț, în lucrarea „Sportul arădean — împlinirile și speranțele noastre”, arată că „se pomenește în hrisoavele timpului cum că, în anul 1888, un grup de tineri au jucat fotbal pe o pistă din pădure”. Și, mai departe, autorii precizează că „ziaristul care a consemnat evenimentul notează și amănuntul că bara

porții a fost adusă de tineri ca, după joc, să fie dusă undeva în siguranță.”

În anul 1890 „un anume dentist instruia tinerii arădeni în tainele sportului-zeu de astăzi, cu o minge adusă de el de la Londra (dr. Iuliu Weiner)” — susțin aceiași autori.

Mircea PETROMAN,
redactor sportiv al Trustului de Presă „Magazin”

ZICERI...

“Idea lui Bădescu despre politica externă e rezumată cum nu se poate mai bine de celebra lui zicere cu privire la monogamie în relațiile sexuale cu licuricii.” **Adrian Năstase**

“De 20 de ani, școala românească e condusă de minți cocoșate.” **Grigore Cartianu**

“Dacă nu s-ar fi întâmplat să am copii, poate că în aceste vremuri aș fi renunțat la voința de a trăi. E urât pe lume, dar și mai urât aici, la noi.” **Adrian Păunescu**

“Unul dintre cei mai nerușinați falsificatori de sondaje este țiganul alcoolic Mircea Kivu. O lepădătură, care o va lua peste gură în curând. În „România liberă” de miercuri, japița asta are tupeul să se lege de Vadim și de Sorin Oprescu, care au denunțat sondajele scoase din burtă, el mințind astfel: „le amintesc că asemenea afirmații nu au fost niciodată probate, deci se înscriu în vulgara tagmă a calomniilor”. Hai sictir, Kivufo! Și mai pune mâna pe carte, nu numai pe sticla de băutură: „tagmă” se referă la PERSOANE, nu la afirmații.” **Alcibiade**

Nicoleta OLARU,
redactor al revistei „Jurnal de Moldova Nouă” al Trustului de Presă „Magazin”

Ipoteze inedite

ÎNTOARCEREA pelasgilor

Parte din Pelasgi s-a reîntors prin Dobrogea, Buzău, Apuseni formând o civilizație pe Tisa (numită Tuscia), iar promotorii ei ajunși în Toscana – Italia de azi, numiți Tusci și apoi Etrusci), dezvoltând orașe state în Etruria.

Normal că aceste lucruri nu se vrea a se cunoaște:

- grecii, care erau pe atunci în jurul

Lacului Baical, se laudă ei cu nașterea acestei civilizații, cu orașele state preluate de la aceștia, cu scrierea preluată de la aceștia până și cu fondul lexical „furat”, cu zeitățile lor preluate cu sau fără nume schimbate, cu tehnicile de prelucrat metale etc. Deși scrierea a fost descoperită în

Apuseni și apoi dusă în Sumer, grecii se laudă că etruscii au împrumutat-o de la ei, ca și zeitățile de altfel.

Romanii (latinii) care au „crescut” la pieptul etruscilor, de la care au pre-

de urmașii Pelasgilor și în subsidiar a etruscilor.

Tărtăria dovedește că în Apuseni a fost prima scriere, dusă în Sumer de regina Oannes (Oana): Ion fiind cel mai răspândit nume în spațiul Românesc. De fapt în Irak (urmașii sumerilor) se găsesc 109 cuvinte românești și din nici o altă limbă din lume nu au mai mult de 5 cuvinte în fondul lexical.

Calendarul sumerian e calculat pe Carpați, aurul din Sumer provine din Apuseni, până și populația rurală (singurul popor de peste 20 de milioane rămas fără țară) are în lexic peste 100 de cuvinte românești și kurzii susțin că suntem rude.

Italienii ne fac țigani, deși noi am ocupat Italia de patru ori și limba română e cea mai apropiată de italiană, nu mai vorbim despre celelalte asemănări psiho-sociale.

Nici măcar de religia care a fost „împrumutată” de toți creștinii.

Drec. Ștefan TARJOC
Timișoara

luat tot (religie, limbă, scriere, tehnici de prelucrare, mituri, lux etc.) nu-i mai recunosc, deși Roma a fost înființată

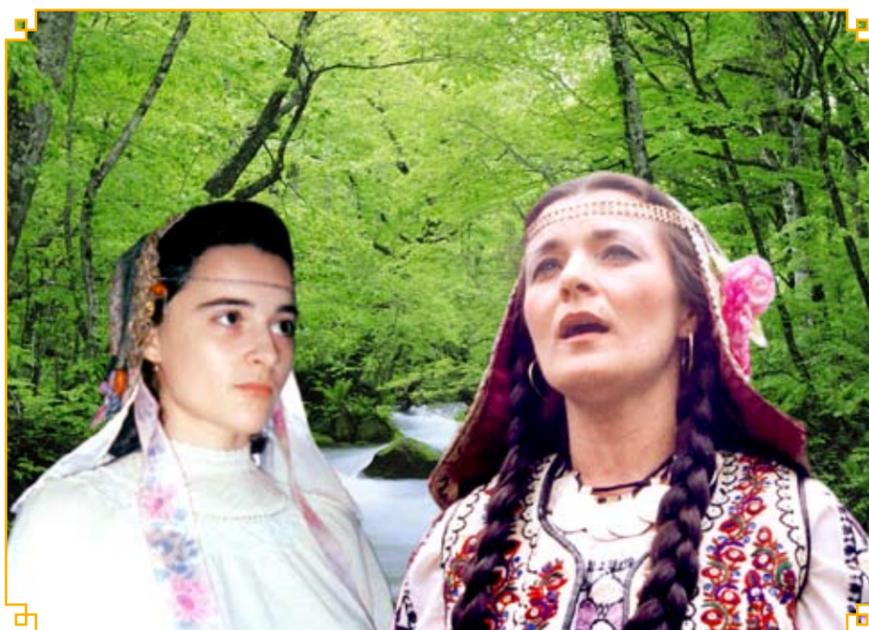
S-A SCRIS ȘI ASTFEL...

Au rămas tăcerile piroane
Inima-i bolnavă de dreptăți
C'au murit ast'noapte în cetăți
Patruzeci de'arhangheli Căpitane.
Ion Caraion

Cui zâmbești, tăvarășe Stalin?
Oare ei? Chiar ei pe cât se pare!...
Și cum trece ulița încet,
Singulară se'ntreabă și nu știe:
“Cui zâmbea tătucul din portret?”
“...Surâdea Republicii, Marie!”
Dan Deșliu

Marioara MICULA,
redactor al revistei „Jurnal de Bara”,
din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

DIN ALBUMUL CU POZE RARE...

Două „văruțe”, dr. Camelia Costea, cadru didactic la Facultatea de Medicină din Timișoara, și cunoscuta interpretă de folclor Elena Jurjescu, “Arată lumii portul lor / Cum altu' pră sub soarie nu-i / Țăsută-n iel îi fir cu fir / Istoria Bănatului”. (V.T.)

De ce...?

De ce scriu să nu am parte
Să fiu primul cititor,
Deși scriu-acum o carte
Despre-un mare viitor...

Scrișul meu este istoria
Unui sfânt – viteaz popor –
Ce și-a zămislit doar gloria
Sub Drapelul Tricolor.

De ce cartea-i poezia
Scrișă cu mult sânge rece,
De ce nu-i și fantezia
Unui neam ce-n vifor trece...

Scrișul tainic este-o glorie
Pentru neamul ce-i istorie!

prof. Aurel JICMAN
Timișoara

1 decembrie 2009

Nunta utopică

*Mi-e gura foc și ochii tăi sînt brumă,
Și ziua cere clipei adăpost,
Sărutul nostru-n aer se consuma,
Sărutul nostru care nici n-a fost.*

Unii spun că este cea mai reușită farsă întinsă condeierilor timișoreni. Alții - cea mai ingenua nebulie. Ba a mai fost numită și metafora genială prin care un poet a sfidat existența. Oricum, nunta utopică nu poate fi uitată. Era deasupra nunților domestice, pentru că nu a fost ceremonialul unui început de căsătorie, ci ritualul eroziunii banalului, al obișnuitului. Un vis logodit cu o nălucă, sau logodnică de-a pururi, soție niciodată, ori, cum spune Călinescu:

*Din mine trupul tău nu va rămîne rodnic,
Puțin te strîng în brațe, mai mult te văd în vis,
Nu-ți voi fi soț statornic ci pururea logodnic
Să merg cu tine-alături îmi este interzis.*

Mai tîrziu, cînd gazeta vestului va avea patru trădători de țară și mirele acestei nunți se află pe undeva prin Germania, nașii și nuntașii sînt speriați și îngroziți de teamă că mirele ar putea publica pozele de la nunta fictivă, deci jos măsurile și se va afla că ei au fost amici sau complici la năzdrăvăniile trădătorului de țară.

Dar pînă atunci să ne întoarcem la pregătirile fascinante și amețitoare pentru nunta utopică. Doi nași principali și șapte nași adjuncți. Mirele, adică eu, observînd că șeful scriitorilor e toată ziua cu șeful miliției municipale, mi-a zis: Ce ar fi să-i pun pe amîndoi nași principali? Zis și făcut. Se aprobă, poete! mi-a spus responsabilul din Olimpul de pe Bega. Și grijile nunții să nu te frămînte. Are cine să se ocupe de toate. Mireasa juca teatru cu o trudă timidă, prin sălile mai mici ale cartierului. E cel mai frumos rol din viața mea, mi-a spus Caroline, după ce i-am dezvăluit planul senzațional al nunții utopice.

Mai pe urmă, nu prea greu, i-am descoperit și pe cei șapte nași adjuncți, marele avocat al orașului, domnul doctor Mișu, azi senator, un dascăl universitar, șeful editurii, un dentist din Arad, un poet de la syndicate, cel mai bun umorist în grai bănățean, un făcător de jaluzele la ferestre, plin de bani și de tandrețe și ultimul naș, șeful unui Gostat din județ, care să asigure părțile comestibile ale nunții și mai ales să astîmpere setea celor 50 de nuntași secetoși.

Salonul pescăresc de la restaurantul "Cina" devenise neîncăpător. Nici nu se putea ca un pescar poet să facă nunta în altă parte. Pe la mijlocul petrecerii, cînd consoarta unuia din nașii principali își scoțea în pumni bărbatul pe ușă, împingîndu-l spre casă, petru că se îndrăgostise de soția dentistului din Arad, mi-am dat

dîșii, țopăind.. Era frate și de credințe ideologice cu Dorobanțu. Lucrau stăruitor amîndoi să scape poporul român de dușmanii săi: *elevi, studenți, profesori, preoți, meseriași, ofițeri, țărani și muncitori.*

Am nimerit într-o celulă de la secția I, unde era ceva mai bine decît la celulă, cu un doctor, un sublocotenent, un preot, doi.. învățători din Banat, un altul din Oltenia, un șvab de meserie măcelar, un preot basarabean, căpitanul Frîncu Atanasie, decorat cu ordinul „Mihai Viteazul” pentru bravuri pe frontul de răsărit, tot basarabean, un fost prefect de Timișoara, un profesor de limba română, un evreu sionist, Horovitz, mic dar cu o extraordinară putere de stăpînire de sine, cei care stătea ore întregi în colțul celei și cu cornul lui „Meșe” în frunte se ruga de zor, și, în sfîrșit, Pentecher, cei mai cătrănit dintre toți, care stătea tot timpul cu privirea-n gura sobei,

seama că nunta reușise. Nuntă la care să se servească mistreț și pește nu se mai văzuse. Fugiseră de acasă să participe la nunta și Dora de 10 ani și Sandi de 12, sora și fratele miresei. Nuntașii treceau din miracol în miracol. Trei fotografi se băteau pentru unghiurile favorabile, iar cineastul Bebe înregistra pe pelicula nemuritoare, cu un aparat de filmat, nunta utopică. Veselia generală la nunta misterioasă atinsese apogeul. Venise și fratele mijlociu de la Horezu. Fără nevastă. Nu îndrăznise să spună că legendarul său frate din Timișoara se însoară a treia oară. Beți criță și neinvitați la nunta utopică sosiseră doi gazetari locali, Măcriș și Pîrvu. Au vărsat vin negru pe rochia albă a miresei și, pentru scuze, au răsplătit-o cu un cartuș de Kent. Două ospătărițe se chinuiau să scoată pata de vin de pe rochia miresei. Pe cei doi turbulenți nu i-am putut scoate afară, din contră, l-am rugat pe nașul jaluzist să se ocupe de ei, să-i trateze la înălțime. Eu aveam o îngrozitoare criză de ulcer, dentistul din Arad mi-a spart trei fiole de algocalmin și le-am băut, ca să pot rezista la potopul de emoții. Se dansa, un vacarm al sufletelor dezlănțuite, mireasa

era asaltată, condeierii orașului își demonstrau valențele și în dans și în băutură și în vinătoarea de muze. În viață mai avusesem parte de două nunți, una la Partoș cu Ana și alta la "Răchita roșioară", în Timișoara, cu Aneta. Ambele nunți la locul lor, cu oameni cumsecade, nunți de care s-a ales praful, precum praful s-a ales de căsniciile ce au urmat. Dar la nunta aceasta zeii orașului, cei care și atunci aveau cheile de la misterele existenței, petreceau fericiți, într-o continuă goană după senzațional și senzaționalul se petrecea sub ochii lor și nu îl percepeau.

Unul dintre nași dansa cu paharul așezat deasupra frunții și paharul nu se vărsa. Mireasa mă înșela dansînd radioasă și fericită. Jocul miresei se prelungea, era epuizată, trecea de la un dansator la altul, ca o furtună albă, mirată și amețită, Apoi uraganul s-a mai domolit, barzii orașului s-au așezat cumiți să dedice poeme mirelui și

miresei, iar alții scoteau din memorie poezii mai vechi, să le dăruiască în manuscris nunții. Apoi am recitat eu "Mire tîrziu":

*Mînă spartă, cupă spartă,
Cioburile-aduc noroc,
Cît mai e pe lume artă,
Cît mai e sub tîmplă foc.*

*Cu speranța lui subțire
Vrea o casă înstelată,
El, poetul, veșnic mire,
Și de casă - niciodată...*

*Bună ziua, seară tîndră,
Bună ești de cînd te știu,
Ca o nuntă copilandră
Pentru mirele tîrziu!*

La cererea nuntașilor am recitat poezia aceasta de mai multe ori. Unele doamne plîngeau. Pentru ele, trecuseră douăzeci de ani de la nunțile proprii. Exact diferența de vîrstă dintre mine și mireasă.

Damian URECHE

închipuindu și, probabil, că acolo arde focul... Era fumător pasionat și-și dădea piinea pe țigări doctorului Soitea, care ținea ascunse-n perină vreo cîteva mii de „Plugare” ori „Mărășești”. Sonea dăduse paltonul,

ASOCIERE ÎN IAD

o haină de piele, un pulovăr — chiar și-un cocoșel, după cum spuneau unii, căci, ca orice doctor bun, avea și din aceștia — și în schimbul acestora toate primea țigări, și nu numai țigări, ci și vinuri tonice, vitamine și supliment de mîncare, chiar de piine.

Cum se proceda? Doctorul le pasa plantonului — unul care mai tîrziu a ajuns pontator la canal —, plantonul le pasa lui Constantin Linden, omul de încredere al lui Bălțatu, șeful secției, Bălțatu, le pitea sub manta ori sub tunică ori sub pantaloni, le scoțea afară, le valorifica și dădea doctorului Sonea cotă parte din beneficiu: țigări, vinuri tonice de la infirmerie, suplimente de la cazan... Iar Sonea, la rîndul său, plasa țigările la colegii de celulă, contra piine. La început, cinci țigări „Plugare” — „Mărășeștile”

le păstra pentru dînsul — pentru un sfert de piine, apoi trei, la urmă numai două. Om de mare caracter, altfel, acest doctor Sonea, dar iată unde te poate duce mizeria.

Acum îmi era milă de Pentecher, poate că admiram disprețul lui față de propria-i viață, și-l detestam pe doctorul acela lungan și hulpav, cu apucături popești, de sfătuitor ipocrit. Avea veleități să ajungă prefect de Brașov, în cazul că obțineau puterea legionarii.

Cumpăram și eu țigări, dar nu pe tot sfertul de piine, ci numai pe jumătate, asociindu-mă cînd cu Ciripoi, învățătorul oltean, cînd cu tînrul sublocotenent, cînd cu comandorul. Juram în gînd să nu ne mai dăm piinea, dar cînd îl vedeam pe domnul doctor, în clipe de grea apăsare și pustiu, cum soarbe adînc din țigară, socoteam că un fum și pentru noi ar fi însemnat o eliberare de cîteva clipe din iad și-atunci iar ne asociam, înțelegîndu-ne din priviri, învățătorul, sublocotenentul, comandorul și cu mine, și iarăși ne dădeam piinea pe țigări. În felul acesta noi ne subțiam viața, iar doctorul se îngrășa, fiind pus întruna pe șotii și istorii felurite.

Cînd mi-am dat seama însă că viața mea depinde-n cer de Dumnezeu, iar aici pe pămînt de acest găunos sfert de piine, am renunțat definitiv la plăcerea viclenei buruieni.

Teohar MIHADAȘ

LA 15 ANI !

MESAJ ANIVERSAR

MITROPOLIA BANATULUI
ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ A TIMIȘOAREI

300021 TIMISOARA Bdl. C.D.Loga nr.7. Tel: 0256/490287 Fax: 0256/491176

Serviciul Prezidial
Nr. 656-2009

Timișoara, la 12 noiembrie 2009

Mesaj aniversar

Împlinirea a 15 ani de apariție neîntreruptă a publicației „Magazin” este un prilej de binecuvântată sărbătoare atât pentru truditorii și ostenitorii acestei publicații dar și pentru noi toți, pentru că publicația amintită face parte din peisajul editorial cu care ne-am obișnuit fiind interesantă atât prin conținutul său variat, cât și prin grafică.

Dorim membrilor colegiului de redacție, personal Domnului Vasile Todî redactorul responsabil al acestei publicații, multă putere de muncă, împliniri și binecuvântare de la Dumnezeu, iar publicației cât mai multe numere.

Cu arhieresti binecuvântări,

+ *Wishae*

Arhiepiscop și Mitropolit

Împlinirea a 15 ani de apariție neîntreruptă a publicației „Magazin”

este un prilej de binecuvântată sărbătoare atât pentru truditorii și ostenitorii acestei publicații dar și pentru noi toți, pentru că publicația amintită face parte din peisajul editorial cu care ne-am obișnuit fiind interesantă atât prin conținutul său variat, cât și prin grafică.

Dorim membrilor colegiului de redacție, personal Domnului Vasile Todî redactorul responsabil al acestei publicații, multă putere de muncă, împliniri și binecuvântare de la Dumnezeu, iar publicației cât mai multe numere.

Cu arhieresti binecuvântări,

+ Nicolae

Arhiepiscop și Mitropolit

Distinse domnule președinte Vasile Todî,

Cu pasiunea și efortul dumneavoastră, ne-ați dăruit acum mulți ani cea dintâi revistă a comunei noastre: „Jurnal de Gottlob”. V-am mulțumit atunci, iar ulterior v-am consemnat gestul în monografia localității noastre. Acum, când revista „cea mare”, „Magazin cultural-istoric și de informație - revistă a românilor de pretutindeni”, împlinește 15 ani de apariție constantă, vă adresez cele mai sincere urări de sănătate și viață lungă dumneavoastră, familiei dumneavoastră și colaboratorilor apropiați.

Gheorghe Nastor
Primar al comunei Gottlob

Stimați cititori ai revistei Magazin,

Cu ocazia împlinirii a 15 ani de la apariția sa, doresc să mulțumesc Trustului de Presă „Magazin” pentru colaborare, pentru bunătatea pe care Dumnezeu le-a pus-o-n gând acestor oameni, pentru decidera lor către comuna Ghiroda și pentru că au aprins o lumină, (o publicație) în comuna noastră. Scriu aceste gânduri în speranța că drumul cărmuitorului, Vasile Todî, și al redactorilor va fi presărat cu succese, împliniri și voie bună, iar aparițiile următoare vor fi mereu mai plăcute la lectură și vor aduce mereu ceva nou în casele noastre.

Vă doresc liniște în viață și veselie în gând !

Vasile Dorel Cădariu
Primar al comunei Ghiroda

Domnului Vasile Todî,

președinte al Trustului de Presă „Magazin”, „Jurnal de Bara” reprezintă pentru mine și nu numai, cel mai frumos dar pe care l-a primit comuna noastră în istoria ei. Iar acest dar ni-l faceți dumneavoastră lunar. Am spus dar, pentru că niciodată nu ne-ați luat nici măcar UN LEU!

Domnule președinte, și pentru nobilul dar, și pentru prietenia dezinteresată cu care ne onorați, vă urez în numele întregii comune - acum la ceas de împlinire - spor în toate și „mulțam fain!”.

Ioan Lăzărescu
Primar al comunei Bara

LA MULȚI ANI „MAGAZIN”

Binecuvântata sămânță a neamului aromân, împrăștiată datorită vitregiei vremurilor din locurile în care Dumnezeu i-a hărăzit să răsară de prin câmpia Tesalei și de prin munții Pind, trecând prin Cadrilater și prin ținuturile sârbești, a ajuns și pe pământul românesc și fiind din aceeași plămădă, a adus roadă la bună vreme.

Un vlăstar răsărit din această sămânță este prietenul meu drag Vasile Todî, poet și eseist, iubitor de cultură și frumos, președinte al Trustului de Presă „Magazin”.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, are acum bucuria să vadă împlinirea a cincisprezece ani de continuă apariție a revistei cultural-istorice cu același nume.

La ceas aniversar, vă doresc, ție prieten drag, domnului redactor-șef Ștefan Tarjoc și colaboratorilor voștri să vă dăruiască Dumnezeu bucuria împlinirii a câtor mai mulți ani revistei ce vă onorează și ne onorează și pe noi trăitorii binecuvântatului pământ bănățean.

Cu Dumnezeu înainte și La mulți ani!

Pr. Ioan BRÂNZEI

METAFORA MĂRTURISITOARE

Am crezut dintotdeauna că Poezia – prin fiica ei cea mai de seamă, Metafora – reprezintă starea duminicală a cuvântului omnesc. Această germinare o trăiam la începutul anilor de liceu, când poezia lui Blaga ieșea de sub obroc totalitar depășind cosmic goarnele de lut ale stihuitorilor proletcultiști.

Eram beneficiarul fragil al unui dezgheț care avea să fie înnegurat de minirevoluția culturală de mai târziu. Gustul vanilat al acelor ani m-a urmărit până azi. Și nu întâmplător... De câțiva ani buni citesc – ce-i drept sporadic – grațioase numere lunare – cu scipiri selenare – din Magazinul cultural-istoric și de informație, revistă a românilor de pretutindeni, „toiag înflorit” și metaforă mărturisitoare al Trustului de Presă „Magazin”, apărut sub purtarea de

grijă a directorului-poet Vasile Todî și al redactorului-șef dr. ec. Ștefan Tarjoc. Am pe masa mea de lectură numărul 10 – octombrie/2009. Un număr dens, cu o iconografie rafinată, un număr care captează de pe prima pagină prin chipul (și textul) părintelui Arsenie Boca, cel al inegalabilului Bacovia, încoronat (din păcate tot mai rar), cu două memorabile poeme, precum și a unor incitante rânduri de reflecție semnate de directorul revistei.

Înăuntru, bucuria lecturii, încrâncenarea istoriei, înduhovnicirea ei, toate dând vitalitate întregii reviste.

Și totul, sub semnul Metaforei, a timpului metaforic, scurs pe sub obloanele revistei, până azi, la a 15-a aniversare a ei. Felicitări, maestre Todî, și binecuvântarea Cuvântului cersesc!

Pr. Ioan PETRAȘ

Această pagină este oferită gratuit Asociației Presii Rurale din Banatul Istoric, de către conducerea trustului de presă „Magazin”